

عنوان مقاله:

تحلیلی بر قلمرو و قواعد دادرسی حاکم بر ماده ۲۳ قانون اصلاحی چک مصوب سیزدهم آبان هزاروسیصد و نود و هفت

محل انتشار:

دوفصلنامه حقوق تطبیقی، دوره 9، شماره 2 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسنده:

کامران آقایی - دکتری حقوق خصوصی، تهران، ایران.

خلاصه مقاله:

قانون گذار ایران در ماده ۲۳ قانون اصلاح چک مصوب ۱۳۹۷، درخواست وجه چک با صدور اجرائیه از دادگاه صالح را مجاز دانسته است. مفاد این ماده با مقررات گوناگونی پیوند می یابد که در قانون به آن ها اشاره نشده است و فقط از طریق تفسیر چشم انداز قانون گذار به آن می توان دست یافت؛ ازجمله اینکه اجرائیه از دستورهای اداری قطعی و غیرترافعی است و دادگاه صالح برای صدور اجرائیه و دادرسی با ملاک های موجود در قانون آیین دادرسی مدنی همان دادگاهی است که صلاحیت رسیدگی به اصل دعوا را دارد و به دعاوی ناشی از چک نیز در همین مرجع رسیدگی می شود و البته در جایی که اختلاف دارای ماهیت جزایی است، پرونده به دادگاه کیفری ارجاع می شود. درباره احکام مندرج در قانون نیز قانون گذار با خروج پاره ای از خسارت ها، ازجمله تاخیر تادیه و هزینه اجرا و اینکه اجرائیه علیه صادرکننده و صاحب حساب صادر می شود، و علیه ضامن و ظهرنویس نمی توان درخواست اجرائیه کرد، دارنده را با محدودیت هایی روبه رو ساخته است. همچنین، اگرچه درباره چک های مشروط و تضمینی و مشمول ماده ۱۴ قانون چک اجرائیه صادر نمی شود، اما صادر نشدن اجرائیه فقط محدود به این موارد نیست و دادگاه در پاره ای دیگر از جاها نیز می تواند از صدور اجرائیه خودداری کند. چنان که می دانیم، صدور اجرائیه برای مطالبه وجه چک از اداره ثبت نیز امکان پذیر است، اما ماده ۲۳ در قیاس با آن دارای پشتوانه قانون نحوه اجرای محکومیت های مالی است و دارنده موظف به تسلیم اصل چک به مدیر اجرا نیست. در مقابل، اگرچه در خصوص چک های تضمینی و مشروط در اداره ثبت اجرائیه صادر می شود، اما قانون گذار در ماده ۲۳ صدور اجرائیه را برای این دسته چک ها منع کرده است.

کلمات کلیدی:

قلمرو قواعد دادرسی ماده ۲۳، درخواست اجرائیه، ماهیت اجرائیه، دعوی بطلان چک، اجرائیه در دادگاه و اداره ثبت

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1645709>

